

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΕΙΣ ΟΡΕΙΝΗΝ

Τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς, 5^{ης} /18^{ης} Ἀπριλίου 2021, Ε΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Ὀρεινήν (Ἄϊν Κάρεμ), προσκειμένην σήμερον τῇ Δυτικῇ Ἱερουσαλήμ πλησίον τοῦ Ἑβραϊκοῦ νοσοκομείου Χαντάσσα.

Ἡ Μονή αὕτη τοῦ Προδρόμου εἶναι κτισμένη παλαιόθεν καί ὁ Ἱερός αὐτῆς Ναός ἐπὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου περί τά 1864 εἰς τήν περιοχὴν αὐτήν, γνωστὴν Εὐαγγελικῶς ὡς Ὀρεινήν, ἐν ᾗ ἡ Θεοτόκος «ἐπορεύθη μετὰ σπουδῆς καί ἡσπάσατο τὴν Ἑλισάβετ» καί ἐνθα ἐγεννήθη ὁ μέγας ἐν γεννητοῖς γυναικῶν Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, (Λουκ. 1,39-50).

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφῖται Πατέρες καί ὁ Προϊστάμενος τῆς Ρωσικῆς Κοινότητος τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ὀρεινήν π. Νικόλαος Κουλίσκυ, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος καί συνεπροσευχήθησαν μέλη τῆς Ἑλληνοφώνου καί Ρωσσοφώνου Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

«Ὁ δέ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτούς [τούς μαθητάς] λέγει αὐτοῖς· Οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καί οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτω δέ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς, ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν ἔσται ὑμῶν διάκονος καί ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καί γάρ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καί δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν», (Μάρκ. 10,42-45).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον Κυριακῇ Πέμπτῃ τῶν Νηστειῶν, ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ποιεῖται μνεΐαν τῆς Ὑσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, τῆς γενομένης ὑπόδειγμα ταπεινώσεως καί μετανοίας διὰ τούς θέλοντας νά ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας καί δὴ τῶν σαρκικῶν παθῶν. «Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Μάρκ. 2,17), λέγει Κύριος.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφοροῦν εἰς τόν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ καί ἀποτελεῖ τό μεγαλεῖον τῆς ἐλλόγου κτίσεως, δηλονότι τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Ἡ μετάνοια ὡς δῶρον τοῦ Θεοῦ παρέχει εἰς τόν ἁμαρτωλόν ἄνθρωπον τήν δυνατότητα νά ἔλθῃ «εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας» (Β΄ Τιμ. 2,24), δηλαδή νά ὀδηγηθῇ εἰς τήν πλήρη καί ὀρθήν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία αὐτοῦ. Κατά τόν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, μετάνοια σημαίνει ἀνανέωσιν τοῦ βαπτίσματος. Μετάνοια σημαίνει συμφωνίαν μέ τόν Θεόν διὰ νέαν ζωήν, «συνθήκην πρός Θεόν δευτέρου βίου». Καί «Μετανοῶν ἐστι ταπεινώσεως ἀγοραστής».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ μετάνοια προϋποθέτει τήν ταπείνωσιν, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός ἐγένετο πρότυπον, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «καί σχήματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ. Διό καί ὁ Θεός αὐτόν ὑπερύψωσε καί ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα», (Φιλιπ. 2, 8-9).

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος ἔσται πάντων δοῦλος· καί γάρ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν», (Μάρκ. 10,45). Σχολιάζων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε γάρ τις οὐ μόνον διακονήσῃ ἀλλά καί ἀποθάνῃ ὑπέρ τοῦ διακονουμένου, τί τούτου μεῖζον ἢ θαυμασιώτερον; Ἀλλ’ ὅμως ἡ διακόνησις αὕτη καί ἡ συγκατάβασις, ὑψωσις καί δόξα γέγονεν καί Αὐτοῦ [τοῦ Χριστοῦ] καί πάντων». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ἐπειδή δέ ἐταπείνωσεν ἑαυτόν ὁ Χριστός, ἅπασα ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις ἐπέγνω Αὐτόν».

Ἡ ἁμαρτία, δηλονότι ἡ ψυχική καί σωματική ἀσθένεια, συνοδεύει τόν ἄνθρωπον καθ’ ὅλην τήν διάρκειαν τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ βίου, ὡς ὁμολογεῖ καί ὁ Προφητάνας Δαυΐδ λέγων: «Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω καί ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστί διὰ παντός», (Ψαλμ. 50,5). Καί τοῦτο διότι πάλιν κατά τόν Δαυΐδ «ἰδοὺ γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καί ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου», (Ψαλμ. 50,7).

Ὅμοίως ἡ ἄφατος εὐσπλαγχνία καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ αἰεὶ ἐστίν τοῖς φοβουμένοις Αὐτόν [τόν Θεόν]. «Τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τούς φοβουμένους Αὐτόν», (Ψαλμ. 102,17). Κατά τόν ψαλμωδόν «Καί τό ἔλεος Αὐτοῦ εἰς γενεάς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις Αὐτόν», (Λουκ. 1,50) κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐπιβλέπει μετὰ βλέμματος εὐμενείας καί ἐλέους εἰς τούς προσβλέποντας πρός Αὐτόν, μετὰ βλέμματος φόβου καί εὐλαβείας καί μετὰ καρδίας μετανοούσης καί τεταπεινωμένης.

Ταύτην ἀκριβῶς τήν εὐμένειαν καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ προσέλαβε καί ἡ ὁσία Μαρία, ὅταν ἦλθεν εἰς ἑαυτόν καί ἀπεφάσισεν, ἵνα μεταβάλῃ ζωὴν καί ἐξιλεώσῃ τόν Θεόν διὰ μετανοίας. Διό καί ὁ ὑμνωδός λέγει: «Ἐθαυματούργησε, Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καί ἡ πρῶν πόρνη ἀσκητικόν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο· ὅθεν καί τό ἀσθενές ἀπορριψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατά τοῦ διαβόλου· διό καί τό βραβεῖον τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ὦντως διὰ τῆς μετανοίας καί βεβαίως τῇ δυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἡ ὁσία Μαρία ἐπέτυχε τόν καθαρισμόν τῆς καρδίας αὐτῆς, ἀλλά καί τήν ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ τήν ἐνοίκησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τό εἰρημένον ὑπό τοῦ Δαυΐδ: «Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καί Πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου», (Ψαλμ. 50,12). «Πνεῦμα εὐθές οὐ τό ἐν ἡμῖν τό ζωτικόν τοῦτο

λέγει, ἀλλ' αὐτό τό τοῦ θεοῦ Πνεῦμα. Τοῦτο ἐν τοῖς ἐγκάτοις, τουτέστιν ἐν τοῖς λίαν καιρίοις τῆς ψυχῆς μορίοις ἀνακαινισθῆναι βούλεται», ἐρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος ὁ Ἱεροσολυμίτης. Κατά δέ τόν Ἠριγένην: «Πρῶτον δέ καρδία κτίζεται καθαρά, εἴτα ἐπὶ ταύτῃ εὐθέως ἐγκαινίζεται ἐν τοῖς ἐγκάτοις».

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ἡ μετάνοια σημαίνει ἀνάκλησιν δηλαδή ἀνανέωσιν τοῦ βαπτίσματος, καί συνθήκην [=συμφωνίαν] πρὸς θεόν δευτέρου βίου. Ἄς ἀκούσωμεν καί τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος: «Καί καθόσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν μετὰ δέ τοῦτο κρίσις οὕτω καί ὁ Χριστός ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τό πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας ἐκ δευτέρου χωρίς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτόν ἀπεκδεχομένους εἰς σωτηρίαν», (Ἐβρ. 9,27-28). Καί ἀναλυτικώτερον, θά φανῇ δέ ὁ Χριστός διὰ δευτέραν φοράν χωρίς πλέον νά βαστάζῃ ἐπάνω Του τάς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων καί θά φανῇ τότε εἰς ἐκείνους πού Τόν περιμένουν μέ ἐλπίδα καί πόθον, διὰ νά τοὺς σώσῃ.

Καθίσταται σαφέστατον καί ἐναργέστατον τό γεγονός ὅτι ἡ πηγή τῆς μετανοίας εἶναι ἡ ταπείνωσις, πηγή δέ τῆς ταπεινώσεως εἶναι ὁ ζωοποιός Σταυρός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τήν ὁδόν ταύτην, τήν ὁδηγοῦσαν εἰς τήν πηγὴν τῆς ταπεινώσεως τῆς μετανοίας καί τῆς δυνάμεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἠκολούθησε καί ἐβάδισε λόγῳ τε καί ἔργῳ ἡ σήμερον τιμωμένη ἐορτίως Ὑσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ἡ ἀναδειχθεῖσα ὑπόδειγμα τῆς σωτηρίου μετανοίας. «Οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ [ὅσοι ἀνήκουσιν εἰς τόν Χριστόν] τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις», (Γαλ. 5,24) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τήν θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ θεοῦ καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «δός ἡμῖν βοήθειαν ταῖς ἰκεσίαις σου, Πάναγνε, τάς προσβολάς ἀποκρουομένη τῶν δεινῶν περιστάσεων. Καί σύ, πανένδοξε Μαρία, νῦν ἐν παρρησίᾳ τῷ Χριστῷ παρισταμένη δυσώπησον ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἔτη πολλά καί εὐλογημένον τό ὑπόλοιπον στάδιον τῆς ἀγίας νηστείας!»

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς Ἐπιστάτης μοναχός Χαρίτων ἐδεξιώθη τόν Μακαριώτατον, τήν συνοδείαν Αὐτοῦ καί τό ἐκκλησίασμα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας